

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce "**I.P.-95, s.r.o.**", se sídlem Těšínská 202/225, Ostrava-Radvanice, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Krejsou, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno-střed, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 690/12-1500-801323 ze dne 30. 1. 2012, ve věci zajišťovacího příkazu,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 690/12-1500-801323 ze dne 30. 1. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I č. j. 332519/11/388942803416 ze dne 19. 12. 2011, kterým správce daně dle § 167

zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“) zajistil dosud nestanovenou daň v celkové výši 70 669 925,- Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou podjatosti úředních osob správce daně. Měl zato, že pokud se námitkou podjatosti do vydání napadeného rozhodnutí nezabýval správce daně, měl tak učinit žalovaný v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí však neobsahuje adekvátní reakci na vznesenou námitku. Dále žalobce namítal, že správce daně a žalovaný nedostatečně zdůvodnili existenci podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, kdy vycházeli z neaktuálních údajů o majetkových poměrech žalobce a neodůvodnili, proč bylo ve věci nebezpečí z prodlení a proč nebyla žalobci stanovena lhůta ke složení jistoty před vydáním zajišťovacího příkazu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku podjatosti nekvalifikoval jako odvolací námitku a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že o námitce bude rozhodnuto úřední osobou stojící v čele příslušného správce daně v intencích § 77 odst. 4 DŘ. Správce daně následně vydal rozhodnutí č. j. 46277/12/388010803458 ze dne 14. 2. 2012, kterým byla námitka podjatosti vyhodnocena jako nedůvodná. Pokud se týče naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, pak žalovaný poukázal na to, že z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že účetní závěrka nebyla jediným podkladem pro rozhodnutí, ale žalovaný ve svém rozhodnutí zrekapituloval všechny podklady svého rozhodnutí, mezi nimiž byly i daňové doklady, které byly předmětem daňové kontroly. Návrhy na prohlášení o majetku či znalecké zkoumání žalobcova obchodovatelného zboží pokládá žalovaný za zcela nesmyslné, neboť tyto instituty se vážou k exekučnímu řízení. K existenci odůvodněné obavy uvedl, že se nepodařilo kontaktovat údajné dodavatele transakcí velkých objemů; žalovaný nerozporoval existenci souboru movitých věcí ve vlastnictví žalobce, avšak samotné nabytí těchto věcí, jakož i jejich deklarovaná hodnota byly sporné. Žalobce po vydání zajišťovacího příkazu nezpeněžil své zboží, nesložil částku odpovídající zajištění a nedoložil, že by disponoval likvidními aktivy, které by eliminovaly obavu správce daně. Po vydání napadeného rozhodnutí bylo se žalobcem zahájeno insolvenční řízení. Pokud se týče nedostatečného odůvodnění nebezpečí z prodlení, pak tuto námitku sice žalovaný shledal částečně důvodnou, nicméně toto nebezpečí dle něj vyplývá z výše uvedených sporných transakcí s nekontaktním subjektem.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční úřady a finanční ředitelství zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 37/2012-32 ze dne 16. 7. 2014 bylo napadené rozhodnutí zrušeno, kdy krajský soud přisvědčil žalobní námitce nedostatečného vypořádání námitky podjatosti a dalšími žalobními body se již z tohoto důvodu nezabýval. Rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2014-33 ze dne 31. 7. 2015, kdy Nejvyšší

správní soud dospěl k závěru, že k vypořádání námítky podjatosti došlo v dostatečné míře, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Z úřední činnosti je soudu známo, že je u něj pod sp. zn. 36 INS 8493/2012 vedeno vůči žalobci od 10. 4. 2012 insolvenční řízení a dne 11. 12. 2012 byl na jeho majetek prohlášen konkurs. Projednávaná věc – spočívající v přezkumu zajišťovacího příkazu, podle kterého dosud vůbec nebylo placeno – však nemá vliv na majetkovou podstatu žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu, přičemž v jejím průběhu se stalo ze zjištěných skutečností pravděpodobným, že žalobci bude doměřena DPH a zároveň měl správce daně za to, že majetkové poměry žalobce odůvodňují obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Správce daně proto vydal dne 19. 12. 2011 zajišťovací příkaz č. j. 332519/11/388942803416, jímž žalobci uložil, aby okamžikem oznámení tohoto zajišťovacího příkazu zajistil úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to v souhrnné výši 70 669 925,- Kč za zdaňovací období měsíců srpna, září a října 2011. Správce daně poukázal na přijatá zdanitelná plnění snižující daňovou povinnost žalobce v řádech milionů Kč od společnosti DI+MO s. r. o., jejíž jednatel spolupráci se žalobce popřel; účty, na něž byly poukazovány platby, této společnosti nepatřily a majitel těchto účtů nebyl znám, dále poukázal na transakce se společnostmi JAVAGATE s. r. o. a AQUAPLAST GROUP s. r. o., které byly nekontaktní; k majetkovým poměrům žalobce bylo zjištěno, že tento nedisponuje dostatečným majetkem pro pokrytí případného doměrku na DPH, kdy jeho nemovitosti byly zatíženy zástavními právy a jeho aktiva byla z rozhodující části kryta cizími zdroji. V průběhu prosince 2011 byly také jiné pohledávky správce daně vůči žalobci zajištěny exekučními příkazy či rozhodnutími o zřízení zástavního práva. Proti zajišťovacímu příkazu podal žalobce dne 22. 12. 2011 odvolání, které doplnil podáním ze dne 13. 1. 2012, v němž vznesl i námítku podjatosti vůči všem úředním osobám, které se účastnily řízení a postupu při vydání zajišťovacího příkazu, zejména pak vůči Bc. R.K. Podjatost žalobce spatřoval v jejich procesním postupu a předjímání výsledku řízení. Napadeným rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 690/12-1500-801323 ze dne 30. 1. 2012 bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I č. j. 332519/11/388942803416 ze dne 19. 12. 2011. K námitce podjatosti uvedl žalovaný, že tato bude projednána úřední osobou stojící v čele příslušného správce daně. Následně vydal dne 14. 2. 2012 ředitel Finančního úřadu Ostrava I rozhodnutí č. j. 46277/12/388010803458, kde námitku podjatosti vyhodnotil jako nedůvodnou.

Pokud se týče tvrzené nevypořádání námítky podjatosti, pak soud odkazuje na úvahy obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2014-33 ze dne 31. 7. 2015, kdy tento soud dospěl k závěru, že Finanční ředitelství v Ostravě se mylilo, pokud mělo za to, že námitkou podjatosti se měl zabývat ředitel správce daně, protože mělo tuto námitku vypořádat samo. To ostatně Finanční ředitelství

v Ostravě i meritorně učinilo. Žalobce spatřoval podjatost úředních osob správce daně převážně v tom, že vydaly zajišťovací příkaz, přestože pro to podle jeho názoru nebyly splněny zákonné podmínky. Námitky se věcně netýkaly poměru úředních osob k žalobci nebo k předmětu daně, který by vzbuzoval pochybnosti o jejich nepodjatosti, ale přímo postupu úředních osob a jejich právního posouzení věci. S těmito námitkami se žalovaný dostatečně vypořádal a z jeho rozhodnutí je zřejmé, že neshledal, že by postup úředních osob vzbuzoval pochybnosti o jejich nepodjatosti. Kasační soud proto po zhodnocení věcného obsahu námitek podjatosti shledal, že se týkaly právního posouzení věci správcem daně, se kterým se finanční ředitelství vypořádalo dostatečně.

Pokud se týče námitek, že žalovaný vycházel z neaktuálních údajů, pak soud podotýká, že účetní závěrky za rok 2010 byly sice ke dni rozhodování správce daně téměř rok staré, nicméně žádné novější k dispozici nebyly. Nadto soud shodně se žalovaným podotýká, že finanční orgány nevycházely jen z účetních závěrek, ale i z dalších podkladů, které pocházely z druhé poloviny roku 2011. Nadto žalobce vůbec nepředestřel, jaké jiné existující podklady, které finanční orgány nevyužily, měly být využity, a jaké nové skutečnosti měly z nich vyplynout. Pokud se žalobce domáhal vytvoření dalších podkladů finančními orgány (prohlášení o majetku, znalecký posudek), pak tyto instrumenty s ohledem na předstižný charakter zajišťovacího příkazu, kdy finanční orgány musí jednat operativně, nejsou vhodné. Nadto i u těchto podkladů není tvrzeno, jaké konkrétní pro žalobce příznivé skutečnosti by z nich měly vyplynout a jak by vyvrátily závěry učiněné v napadeném rozhodnutí. Pokud se týče odůvodněné obavy, tato jednoznačně vyplývala z nestandardních transakcí s nekontaktními společnostmi a z plateb na účty, které nepatřily deklarovaným vlastníkům, a jejichž skuteční vlastníci byli neznámí. Znásobené pochybné transakce tak představovaly nepochybný podklad pro závěr o odůvodněné obavě z budoucí nedobytnosti daně. Závěr správce daně o možném vyvedení prostředků ze společnosti tak byl naprosto racionální a správný. Následující vývoj, kdy se žalobce dostal do úpadku, pak dal obavě finančních orgánů za pravdu. Konkrétní okolnosti případu, popsané v napadených rozhodnutích vztahené k výši přepokládané daně zcela naplňovaly důvodné obavy ve smyslu ustanovení § 167 odst. 1 DŘ, podle něž je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Žalobce namítal také nedostatečné odůvodnění, proč nebyla stanovena lhůta k plnění v délce tří pracovních dnů dle § 167 odst. 3 věty první DŘ, ale proč bylo shledáno nebezpečí z prodlení a byla stanovena vykonatelnost zajišťovacího příkazu okamžikem oznámení daňovému subjektu. Při tom namítal nepřipustné nahrazení správní úvahy prvostupňového orgánu druhostupňovým orgánem s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 81/2010-188 ze dne 31. 3. 2011. K tomu soud uvádí, že argumentace citovaným rozhodnutím je nepřipadná, neboť nelze porovnávat postavení správního soudu a odvolacího orgánu; kdežto řízení před prvním je ovládáno zásadou kasační, řízení před druhým je ovládáno zásadou apelační a tvoří s prvostupňovým řízením jeden celek podléhající přezkumu správním soudem. Správní řízení tvoří jeden celek a vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v odvolacím řízení (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 124/2000-39 ze dne 28. 5. 2003, publ. pod č. 5/2003 Sb. r. NSS), a to i formou doplnění mezer v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 161/2003-25 ze dne 31. 10. 2014). Napadené rozhodnutí uvedenou mezeru v odůvodnění shledává (odvolací námitka je dle něj v tomto částečně důvodná), avšak sám doplňuje tuto úvahu poukazem na odůvodněné podezření z vyvádění velkého objemu finančních prostředků ze žalující společnosti.

Žalobní body nebyly shledány důvodnými a krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Kasační stížnost je přípustná jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Krajský soud v Ostravě
dne 10. září 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu